Орган учнівського самоврядування ВПУ №25

25 плюс

Ключем до знань відкриємо майбутнє

КІС

Команда інформаційного суспільства 25 плюс Хмельницький

Січень 2012 року № 5 (30)

У серце увійде лиш те, що йде від серця

Ж.- Ж- Руссо

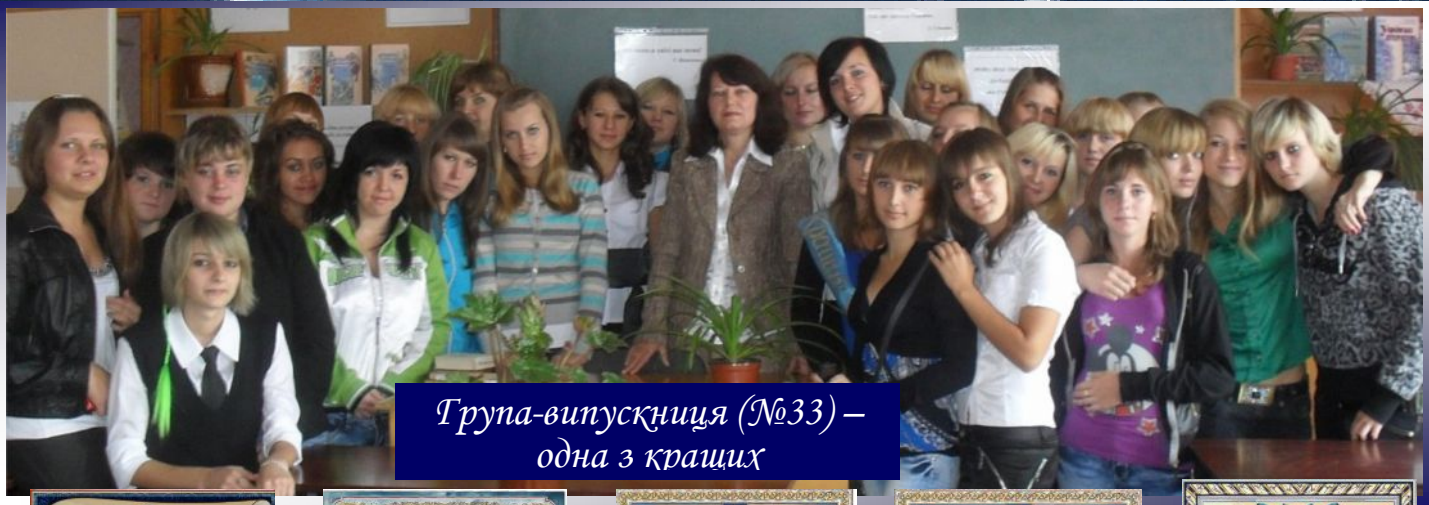

Група-випускниця (№33) – одна з кращих

І місце в огляді-конкурсі квіткових композицій 2009 рік

III місце в конкурсі художньої самодіяльності 2010 рік

І місце в командній першості з волейболу 2010 рік

II місце в командній першості з шашок 2011 рік

III місце в командній першості з настільного тенісу 2011 рік

Життя людське завмерло би на одній точці, якби юність не мріяла, і зерна багатьох великих ідей не дозріли незримо в райдужній оболонці юнацьких утопій.

К. Ушинський

Визначено кращих

Традиційно наприкінці першого семестру в училилищі підведено підсумки навчально-виховної роботи. Педагогічною радою навчального закладу визначено 70 кращих учнів, які проявили найбільше наполегливості, старанності і працелюбства у навчанні, аби називатися кращими. Заступник директора училища Галина Сергіївна Бас з великим задоволенням назвала їх прізвища на учнівській лінійці.

Крім того, за навчальними показниками визначено й кращі навчальні групи. Серед груп навчально-тренувального центру першими в рейтингу виявилися групи 3Д і 2С. А серед груп, що навчаються на базі 9 класів першість у рейтингу справедливо займає колектив групи №33 – майбутні секретарі керівника. Далі кращими за навчальними показниками названо групи 23 (завтрашні секретарі) та 37 і 36 (обліковці з реєстрації бухгалтерських даних). Прозвучали також імена наставників (майстрів-вихователів і класних керівників), які опікуються кращими групами). Це: Г.О. Мельничук, Л.В. Шатковська, Н.П. Пендилюк, О.М. Поворознюк, І.О. Грушецька, Н.В. Лукащук, Н.І.Котоній, С.Е. Клик та О.В. Безінська.

Група №33 ВПУ №25 – найкраща в І семестрі

Адміністрацією навчального закладу надіслані листи-подяки за виховання дітей батькам кращих учнів та колективам шкіл, у яких вони навчалися.

В. Марценюк

Спільними зусиллями будуємо своє життя

До учнівського Парламенту поступило звернення заступника директора з адміністративно-господарської роботи О.В. Іщенка з пропозицією вжиття спільних заходів щодо збереження училищного майна. Парламент зреагував на звернення і запросив Олександра Володимировича на своє засідання.

Парламент виніс на порядок денний питання про умови життєдіяльності в училищі та затвердження плану роботи самоврядування на ІІ-й семестр 2011-2012 навч. року. Заступник з адміністративно-господарської роботи

Санпост у гуртожитку дбає про здоров'я учнів

О.В. Іщенко розповів про роботу, яка виконується в училищі щодо забезпечення учнів та працівники сприятливими для навчання та праці санітарно-гігієнічних умов, про здійснені заходи щодо пліпшення матеральної-технічної бази, ліквідації пошкоджень меблів та сантехнічного обладнання з вини учнів. Представник адміністрації закликав до співпраці з метою збереження училищного та гуртожитського майна. Голова побутово-господарського комітету Станіслав Нізовець підтримав цю пропозицію і теж запропонував вжити заходів, які б допомогли кожному учневі вбачати майно училища своїм, а тому берегти його, як особисте. Галина Брошневська запропонувала удосконалити Правила для учнів, в яких оговорити відповідальність учнів за порушення інструкцій користування училищним майном. Максим Павлюк порекомендував організувати збори навчальних груп з таким же порядком денним, щоб донести до кожного учня необхідність бережливого ставлення до майна, економного використання енергії, тепла, води.

З другого питання Юлія Гусарець представила до обговорення проект плану роботи учнівського самоврядування на ІІ-й семестр, який був затверджений у представленому вигляді. Не менш важливе питання вирішувалося в «Різному». Комітет захисту здоров'я учнів запропонував подати до адміністрації навчального закладу клопотання про скорочення занять у зв'язку з різким похолоданням. Самі учні мають звернути увагу на посилення утеплення приміщень навчального закладу, гуртожитку. Оскільки багато учнів, які мешкають у гуртожитку, поспішаючи на заняття, проходять через двір без верхнього одягу, запропоновано виставити в холі гуртожитку санітарний пост, який буде стежити за тим, щоб учні виходили з гуртожитку у верхньому одязі. Комітет звернувся також до медичного працівника закладу посилити профілактичну роботу з учнями. Так, спільними зусиллями створимо кращі умови для свого навчання та збереження здоров'я.

Ірина Сисак,
заступник голови учнівського самоврядування ВПУ №25

Створюємо електронні підручники

Нещодавно на базі Вищого професійного училища №25 м. Хмельницького для викладачів спецдисциплін профтехосвітніх навчальних закладів Хмельниччини, зокрема, сільськогосподарського, зварювального виробництва і будівельної галузі та методистів Науково-методичного центру професійно-технічної освіти та підвищення кваліфікації інженерно-педагогічних працівників у Хмельницькій області проведено підвищення фахової кваліфікації з напряму «Основи дидактичного проектування електронних програмно-педагогічних засобів». Навчання проведено завідувачем лабораторії підручникотворення інституту професійно-технічної освіти Національної академії педагогічних наук Віктором Шевченком. У заході також взяли участь і виступили заступник начальника управління освіти і науки облдержадміністрації Антоніна Харчук та директор центру профтехосвіти та підвищення кваліфікації інженерно-педагогічних працівників у регіоні Людмила Шевчук. Проводилося навчання в рамках реалізації Всеукраїнського інноваційного проекту «Відкрите інформаційне навчальне середовище системи професійно-технічної освіти», який впроваджується Державним підприємством «Український науковий центр розвитку інформаційних технологій» Державного агентства з питань науки, інновацій та інформатизації України спільно з Інститутом професійно-технічної освіти Національної академії педагогічних наук України. Реалізуючи проект, педагоги професійно-технічних навчальних закладів області працюватимуть над створенням електронних підручників за новою дидактичною технологією з подальшим

її розміщенням на веб-вузлі Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України, що дасть змогу педагогічним працівникам та учням отримувати з відкритого інформаційного навчального середовища всю необхідну навчально-методичну інформацію

В. Марценюк

Поради психолога

Залежність від комп'ютера – те саме, що й наркоманія

В умовах сучасного життя молоді люди потрапляють у пастки різних залежностей. Але сьогодні поведемо мову про комп'ютерну залежність, від якої страждають 10-14% молодих людей в Україні. Комп'ютери є добрими помічниками в навчанні і роботі. Однак надмірне захоплення комп'ютером поступово підриває фізичне й інтелектуальне здоров'я, руйнує нервову систему і в результаті робить залежну від комп'ютера людину не лише хворою, але й самотньою. Сучасні соціальні мережі, комп'ютерні ігри онлайн, можливість долучитися до будь-якої, навіть забороненої в суспільстві інформації за допомогою Інтернету, немов спеціально створені для молодих людей, нервова система яких ще не зміцніла остаточно. Навіть дорослим, які є вже сформованими особистостями, можна проводити перед комп'ютером не більше чотирьох годин на день. Він є джерелом електромагнітного випромінювання, неіонізуючої радіації. Тривале перебування перед монітором може призвести до психосоматичних захворювань, розладів нервової системи, інфаркту міокарда і навіть до інсульту. Комп'ютери мають стояти обернутими спинками до стінки. Адже з цього боку випромінюється значно більше неіонізуючої радіації, ніж із монітора.

Не буду перераховувати всі шкідливі аспекти комп'ютерної залежності (психічні порушення), а назву видимі ознаки цієї шкідливої звички і методи позбавлення від неї. *Отже, ознаки Інтернет-залежності у молоді такі:* молода людина проводить велику частину часу за комп'ютером, забуваючи відволіктися на їжу та сон; через захоплення віртуальною реальністю знижується успішність такого учня; юнак чи дівчина воліє віртуально спілкуватися, мало виходить з дому, у нього (неї) майже або зовсім немає друзів; інтереси молодої людини обмежуються тільки захопленням комп'ютером; молода людина стає більш дратівливою, або навпаки, виявляє байдужість до оточуючих.

Як молодій людині позбутися від Інтернет-залежності? Від Інтернет-залежності можна позбутися, якщо переключити увагу юнака чи дівчини на щось інше, не менш цікаве. Заняття спортом, подорожі та прогулянки, спілкування з друзями, інтереси яких є ширшими, ніж життя онлайн, – все це сприяє появі нових життєвих цілей і пріоритетів у молодої людини. Часто молоді люди з головою поринають в Інтернет саме через брак батьківської любові та уваги. Ще одна причина – невдачі у спілкуванні з однолітками. В такому випадку необхідно пам'ятати, що занурення у віртуальний світ – це не вихід і не допоможе у вирішенні проблеми. Варто знайти спосіб розширити коло свого спілкування. По допомогу до психолога чи психотерапевта необхідно звертатися в тому випадку, якщо комп'ютерна залежність негативно впливає на життя молодої людини.

Л.М. Дунець,
практичний психолог ВПУ №25

РОЗПИС творить ДУША…

Репортаж ***Анни Трембач***
з майстер-класу самчиківського митця

Віктор Геннадійович РАКОВСЬКИЙ – *член Національної спілки митців народного мистецтва, лауреат обласної премії ім. Розвадовського, директор Самчиківської дитячої художньої школи традиційного народно-декоративного прикладного мистецтва, майстер традиційного українського розпису, майстер самчиківського розпису-мальовки і просто чудова людина, готова ділитися своїми вміннями і знаннями з поціновувачами народного мистецтва.*

Розпис – це особливий вид мистецтва, для якого характерна в першу чергу неповторюваність. Розпис творить душа, а не руки, не голова. Тому кожен може малювати душею – це головне, що намагається донести до кожного майстер. Викладачі ВПУ №25, які навчають професіям художника, дизайнера, запросили Віктора Геннадійовича провести майстер-клас для учнів училища з унікального самчиківського розпису.

Вражають роботи майстра – як сам розпис, так і назва, що народжується разом з ним у душі («Птахоквіт», «Квіткове кромисло», «Самотній дуб», «Сонце далеко – сумує лелека», «Задумана осінь»…)

Елементи розпису – досить-таки прості й відомі кожному. Це стилізовані квіти, птахи. З квітів чудово піддаються розпису і фантазії маляра мальва, жоржина, волошка, незабудка, мак. А птах може бути таким, яким собі дозволить фантазія. Неможливо, напевне, уявити розпис без різної форми листочків. Часто «прилітають» сюди метелики, яких важко відрізнити від квітів та листочків.

Найдавніші елементи самчиківського розпису прийшли з далекої давнини. Вони в нас «живуть» і на якомусь генетичному рівні ми відчуваємо рідність із ними, не раз зображуємо їх на папері, але не завжди розуміємо, яке значення несе той чи інший елемент, лінія чи фігура. Цими секретами залюбки поділився наш гість. І тепер ми знаємо, наприклад, що крапка означає початок, а лінія – продовження, що хрест – це знак Сонця, що сварга – наш оберіг. Ми знаємо, коли яку лінію застосувати. Знаємо, що таке зернівка, сосонка, баранячі ріжки, зірка, котяча лапка, гусяча лапка, куряча лапка, вітрячок, дощик, пташечка, хмарка, сонечко, павучок. Ми навчилися створювати композиції з цих та інших елементів.

Спасибі Вам, МАЙСТРЕ, не тільки за урок мистецтва розпису, а й за урок людяності, патріотизму, щирості, щедрості і великої любові до своєї справи, до рідної землі, українського народу та його неперевершеної культури!

В.Г. Раковський гордиться успіхами своїх учнів, які перетнули вже кордони не тільки краю, а й України

Витоки самобутнього самчиківського розпису – у трипільській культурі

З найпростіших елементів, які під силу зобразити кожному, створюються неповторні композиції

Всі присутні зачаровані простотою та унікальністю народного розпису, що народжувався під умілою рукою майстра

Урок майстра тут же втілився на аркушах юних Кожному легко було переконатися, що рукою водить душа

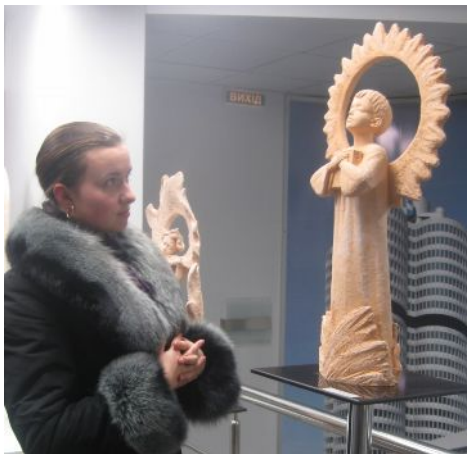

Зупинись, прекрасна мить!

Команда Інформаційного Суспільства ВПУ №25 у своїх інтересах не обмежується тільки територією навчального закладу. Так, ми не могли пропустити мимо уваги резонансну виставку скульптур, що проводиться в місті в одному з автосалонів. Вразила спочатку назва виставки «За покликом серця». Подумалось, що особистість митця має бути цікавою. Наші здогади підтвердилися. Автор виставлених робіт, член Національної спілки художників України, Олексій ЛЕОНОВ – скульптор молодий, але вже досить-таки відомий. Наблизити два світи – Земний і Небесний – було споконвічним прагненням справжніх художників. Вираження у формі духовного світу притаманне творчості Олексія Леонова. Його мистецтво сповнене кращими прагненнями до Небесного.

…Як тільки я зробила перший крок у приміщення, де виставлені роботи майстра, мою душу заполонили неймовірні відчуття – щось схоже на умиротворення, благость. Цьому сприяло й саме приміщення зі скляними, прозорими стінами, де море світла й чистоти.

У прес-релізі читаю: «Мистецтво скульптора – унікальне й новаторське. Воно стало

проривом у художньому осмисленні історії всього людства, у розумінні дійсного призначення людини й шляхів її духовного становлення… Основою творчості скульптора є духовний синтез культур, релігій, філософії у пошуку відповідей на сакральні запитання». І справді, мимо скульптур Олексія Леонова не можна пройти бездумно. Вони спонукають замислюватися. Вони – сонячні, позитивні, захоплюють подих.

Зупиняюсь і довго стою біля скульптури під назвою «Молитва». Враження неймовірне. То розпирає груди від емоцій, а то раптом влягається все в душі, як море після штурму. І так тобі добре, легко, неначе літаєш….

Інших вразили інші скульптури. Але всі сходяться на тому, що ці роботи – наче музика, що проникає

в душу. Ти слухаєш і починаєш розмірковувати про життя, людину, віру, любов. Цікаві назви скульптур теж роблять своє. Замислюєшся, чому автор дав саме таку назву. «Приміряєш» до себе і думаєш: «А як я назвала б цю роботу?».

І навіть зараз, коли вже минуло доволі часу, аби забути ті враження, - вони живуть в мені. Якось спілкувалася зі знайомою, яка теж побувала на виставці. І хоч нам різні роботи припали до душі, та враження вони залишили однакові – піднесення та натхнення відчуваємо й досі. Думається, є чому повчитися майбутнім художникам, дизайнерам у такого майстра.

Багато можна розповісти про цю неймовірно чарівну виставку, про кожну окремо роботу, але важко передати словами почуття, які тебе охоплюють. Це треба побачити й відчути самому!

Подумалось тільки: добре, якби такі скульптури стояли на вулицях міста. Вони б зупиняли навіть того, хто дуже поспішає. Вони б нагадували кожному: «Зупини цю мить! Вона – прекрасна! Подумай над своїм життя! Впусти в нього більше світла й чистоти!».

Щасливі кияни – вони мають можливість споглядати скульптури Олексія Леонова щодня. Його роботи стоять на знаменитій Алеї мистецт у м. Києві. Багато тепла, доброї енергії отримують від робіт митця колекціонери України, Росії, ближнього і далекого зарубіжжя, які мають у своїх колекціях скульптури Леонова.

Наша команда щаслива теж, що доторкнулася до цього дива, що несе сердечне тепло, яке для кожного стає справжнім одкровенням.

Марина Постернак
Фото: Людмила Романова

«Три роки малювали колективний портрет...»

Іванна ТРИНАДЦЯТКО
випускниця групи №33, переможниця олімпіад і конкурсів, творча особистість, з активною життєвою позицією, зі сформованими поглядами на життя

Я отримала від «25 плюс» завдання – написати про свою групу, але що писати, я й досі не вирішила. Тут не писати потрібно, а бачити. І бачити не загальну картинку (що в групі № 33 навчаються 29 дівчат, які опановують професію «Секретар керівника, оператор комп'ютерного набору»), а відчути внутрішню атмосферу нашого маленького (а може, й чималенького), такого симпатичного, такого різного колективу. Але щоб відчути атмосферу, треба було прожити з нами цих три роки, розуміти серцем думки кожного, надії, переживання і сподівання.

І, знаєте, я так і зробила. Жила з колективом, як одне ціле, три роки. Перебуваючи щодня зі своїми одногрупницями, пізнала кожну. Ми разом пережили все: перемагали і зазнавали поразок, відчували солодкий смак успіху й гіркоту недовіри та розпачу. Ми, як у кожному колективі, сварилися й мирилися, сміялися і плакали, але все здолали, навчилися перемагати, стали однією з кращих груп у нашому рідному училищі.

Не тільки у змаганні між групами ми зуміли перемогти самих себе. Ми вгамували свої амбіції, навчилися слухати й поважати думки кожного, а, особливо, старших. Ми безмежно вдячні нашим наставникам, усім, хто нас навчає і виховує, прагне сформувати з нас не просто найкращих секретарів керівника, а й щирих, хороших людей. Найріднішими стали для нас класний керівник Надія Володимирівна Лукащук і майстер-вихователь Оксана Миколаївна Поворознюк, бо до них у першу чергу звертаємось по допомогу й за порадою. Надія Володимирівна, як викладач літератури, прищепила нам високий літературний смак, а Оксана Миколаївна – як мама, строга і любляча. Дякуємо їм за неабияке терпіння, за те, що прискіпливі до нас і вимагають все більше і все краще. Хто ж, як не вони, знають, що ми зможемо, просто інколи лінуємось.

У нашій групі й справді панує особлива атмосфера, адже ми – команда «Одна за всіх, і всі за одну!». Ми маємо багато переможців, про здобутки яких усі чудово знають. Наша Юля Ратушняк – найкраща у спорті, Аня Марущак – чудова танцівниця, Юля Гусарець і Марина Васьковська – вокалістки, Іра Сисак – визнаний лідер, займає гідне місце в учнівському самоврядуванні.

А ще у нас є приховані таланти, про які знаємо тільки ми. Тож, не можу не похизуватися. Так, Маша Катревич чудово малює, Яна Зваричук робить прекрасні зачіски, Наталя Шахрай і Катя Біла створюють «шедеври» на нігтях, Алінка Рей багато знає і завжди може розказати щось цікавеньке, а Оксана Нетикша піднімає всім настрій, як на перервах, так і на уроках, вона змушує нас посміхатись, оскільки впевнена, що сміх продовжує життя… Згадала би всіх, бо в кожної є своя родзинка, але ж газетних сторінок не вистачить… Та мені дуже радісно за наших дівчат, нашу веселу вдачу, нашу гордість і красу.

(Продовження – на наступній сторінці)

(Продовження)

«Три роки малювали колективний портрет...»

Пишу ось і згадала декілька цікавих випадків. Пам'ятаю, як ще на першому курсі кілька наших волейболісток у складі училищної команди брали участь у змаганнях

з волейболу на першість міста. Ми одноголосно прийняли рішення втекти всією групою з восьмого уроку, щоб повболівати за наших дівчат. І, знаєте, саме наша підтримка їм допомогла! Правда, наступного дня нас усі сварили,

але ми були переконані, що перемога дівчат була варта того. Бо, як виявилось, саме цей випадок допоміг нам відчути дух команди. Після цього ми завжди намагалися все робити разом. Колективні справи стали для нас улюбленими.

Ще якось стався і прикрий, і курйозний випадок. Декілька

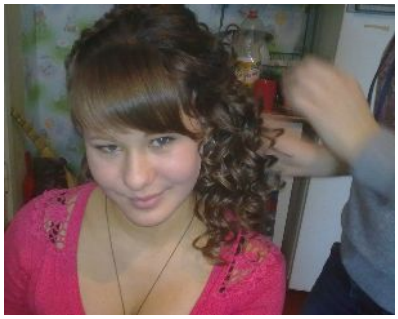

наших дівчат пішли на каток – і Алінка зламала руку. Це було

прикро, але зате всім запам'ятався день, коли Аліні знімати гіпс. Ми вирішили на «гіпсовій руці» залишити свої автографи. Кожен намалював і написав щось радісне.

Ці невеличкі витвори мистецтва залишилися не тільки на гіпсі і в нашій памяті, але й у пам'яті враженого травматолога, бо такого в його практиці ще не траплялося.

Такі спогади навіяли радість і смуток одночасно, а на очі навертаються сльози. Адже через декілька місяців нас в училищі вже

не буде. Не буде тих зляканих дівчаток, які тремтіли під кабінетом охорони праці, щоб побачити очікуване «зарах.» у заліковці, які плакали через кожну двійку і стрибали від радості при кожній дванадцятці. Не буде поряд вірних подружок, які в будь-яку хвилину могли розрадити й порадіти з тобою. Ми розлетимось по світу, кожен піде своєю стежкою, яка виведе на широкий життєвий шлях,

але роки навчання в училищі, запам'ятаються, напевне, найбільше. Адже саме тут, ми сформувалися не тільки як фахівці, а й як особистості, котрі уміють відстоювати свою думку, мають

почуття власної гідності.

Переглядаючи фотографії, бачу, як з часом ми мінялися – не тільки зовні, а й внутрішньо. Хтось змінив свої погляди на життя, хтось закохався, а в когось з'явилися нові хобі. Ми стали іншими, стали кращими. Ми прагнули перемагати і перемагали. Ми добивалися звання «Краща навчальна група» - і добилися! Це є дуже важливим для нас. Ось мине років десять і ми діткам своїм розкажемо, як ми ставали одним колективом, одною командою, найкращою групою, як 29 особистостей три роки малювали

чудовий колективний портрет.

Ангели… з надірваними крильми

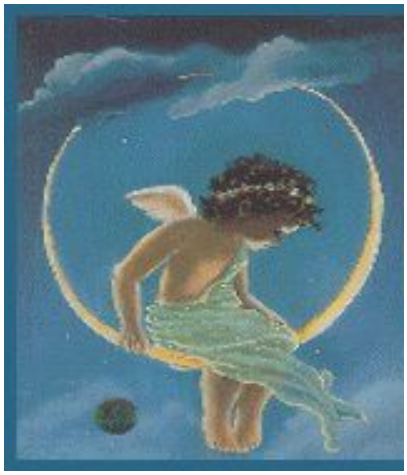

Маленькі оченята з цікавістю поглядали на незнайомих людей. Вогники в них розгорілися, з'явилася несмілива посмішка на дитячих личках. Прийшли гості, яких вони чекають щодня і з нетерпінням, мріють ночами про свої, зрозумілі тільки їм, радості. Вони – сирітки, маленькі беззахисні діточки, які опинилися наодинці з життям, хоч потребують, як і всі діти, материнської ласки й любові, батьківської мужності й надійності. Позбавлені цього, тому й зраділи так нам.

Того вечора ми, волонтери училища, (або просто небайдужі учні училища) прибули до дитячого притулку не тільки з подарунками до Дня Святого Миколая, а й зі святковим концертом. Ми не знали, чого нам очікувати, дітей якого віку і характерів там побачимо, як вони реагуватимуть на наш приїзд? Відчували щем у серці і щось душило в горлі.

Зайшовши до будівлі, ми переживали змішанні почуття: там було красиво, затишно, але на вікнах… – грати… (як нам сказали, це для того, щоб діти не тікали).

Приют-розподільник – це перше місце, куди потрапляють сироти й безпритульні, далі їх відправляють у дитячі будинки, інтернати. Мені, хоч я вже й доросла, чомусь так страшно стало від однієї тільки думки чи уяви, що ти не дома, не біля мами, а десь серед зовсім чужих тобі людей (нехай навіть найкращих).

Дивишся на цю дитину, а вона не зводить з тебе оченят, таких мудрих і цікавих. І на обличчі – радість. Я саме співала пісню, коли маленька, рочків трьох, дівчинка підбігла до мене і взяла мене за руку. Протягом усього концерту вона не відпускала мене, танцювала поруч і все поглядала тими маленькими озерцями, наповненими щастям і болем одночасно. Сльози душили… але ми знали, що не можна заплакати, що маємо створити атмосферу свята, а не тривожити діток. Тому, незважаючи на сльози, які ледве стримували, ми посміхалися, співали, танцювали разом з малими мешканцями приюту.

Дітки, як виявилось, були дуже

Всяке хороше виховання вимагає, щоб дома око матері щоденно і щогодини безпомилково читало в очах, на устах і на чолі дитини кожну зміну в її душевному стані. Воно, по суті, вимагає, щоб сила вихователя була силою батька, одухотвореною присутністю всієї скупності сімейних стосунків

(Г. Песталоцці)

дружні, підспівували нам, азартно танцювали. На той момент здавалося, ніби вони в рідному домі. Самі піходили до мікрофона, щоб заспівати пісеньку чи розказати вірш, просилися до кола в танок. Один хлопчик, років чотирьох, весь час сидів тихесенько на лавочці, не підпускаючи нікого до себе. А тут і він не витримав – підійшов, бо захотів розказати нам віршик. Серце аж тріпотіло від радості, що це смутне хлопченя таки довірилось нам.

…Вже минуло більше місяця з того дня. А я ніяк не можу втихомирити своє серце. Чому так трапляється між нами, людьми, що діти залишаються на вулиці. Не може бути такого, щоб вони були зовсім безродними! Я, мабуть, на все життя запам'ятаю цю «зустріч» зі світом, якого я не знала раніше. Тепер я зрозуміла головне: найцінніше в житті дитини – це батьки. І не можна відбирати в неї можливість відчувати їхню любов і опору. Та й самим батькам хочеться крикнути так, щоб усі почули: «Не втрачайте шанс насолодитися любов'ю, ласкою, теплом вашого дитяти! Бо ж дитина – то ангел, а покинена дитина – ангел з надірваними крильми…»

Галина Брошневська

Анна Трембач

Треба «впасти в НЕБО», щоб зрозуміти її до кінця…

У минулому номері нашої газети читач мав змогу познайомитися з оригінальними поезіями Тетяни БОГУШ. Тетяна Степанівна – викладач спецдисциплін у майбутніх художників і дизайнерів. Про її художні здібності знають усі. А ось поетичне обдарування стало відкриттям. Я теж пишу вірші – і мене неабияк зацікавила особистість Тетяни Степанівни. Налаштована на ексклюзивне інтерв'ю, не сподівалася, що відразу отримаю згоду. Як виявилось, Тетяна Степанівна Богуш – відкрита для всіх. Цю відкритість треба тільки помітити. Отож, пропоную вам побути при нашій цікавій розмові.

Тетяно Степанівно, у вас дуже чудові, незвичайні вірші. Скажіть, будь ласка, звідки такі «космічні» образи в них?

- Такі образи, напевно, від способу мислення, способу життя. Зараз узагалі досить цікавий час, який спонукає до космічного мислення. Для еволюції людство повинно перейти на це, так зване, «космічне мислення». Мені в цьому допомогли твори Олени Іванівни і Миколи Костянтиновича Реріхів.

Мрії у космічному просторі. Для вас це важливо, так?

- Звичайно, дуже важливо! Це ж основа життя і не тільки мого. Просто я це так відчуваю, а хтось, може, поки що не відчув. Але більшість художників, письменників уже прийняли Космос у своє серце і життя.

Ви впевнені, що кожна людина – це Космос. Як Ви можете пояснити це якомога доступніше, щоб зрозумів кожен? Творчій людині то, напевне, легше усвідомити.

- Я не вважаю, що для творчої людини це простіше. Мислити ж уміє будь-хто. В принципі, уявіть собі, який великий Космос – і десь літає наша маленька планетка. Ми якось замкнулися в собі, на влаштуванні власного благополуччя і мало замислюємося, наскільки вразлива ось ця маленька планетка, скільки потрібно наших добрих думок і доброго ставлення, щоб зберегти її. А чому сама людина – Космос? Спробуйте лиш уявити, що людина складається з величезної кількості молекул, кожна з яких має свою часточку розуму, свідомості, по-своєму формується… І хоч ми це не відчуваємо, але це так. Крім того, в нас ще є думки, мрії, творче натхнення, етичні позиції, своє ставлення до добра і зла. Тобто все те, що всередині нас, – це цілий Космос, багатошаровий, взаємопов'язаний. А тіло лише його носій, носій нашої душі.

Цікаво слухати ваші думки. Я раніше ніколи не поринала так у світ Космосу. Тетяно Степанівно, Ви – творча людина і, можливо, цим пояснюються неймовірні художні образи ваших поезій. Погодьтесь, що є багато творчих людей, але не всі знаходять ці образи в нашій буденщині. Як навчитися бачити їх і відчувати в собі? Та й чи можна цьому навчитися?

- Можна цьому навчитися! Людська свідомість така багатошарова, що ми навіть самі про себе мало що знаємо: що і скільки ми можемо, скільки може вмістити наше серце… Але потрібно з чогось починати. Найкраще почати з того, що переосмислити своє ставлення до життя. Ми маємо зрозуміти, що людство не зможе вижити, якщо не перейде на етичні погляди. Потрібно усвідомити, що ти такий же, як я, як усі інші. А якщо ти виходець з народу, який віками проживає на оцій території, то зверни увагу, що в нього віками сформовані такі якості, як терплячість, дружелюбність, відповідальність. Ось і треба відкривати в собі ці космічні образи й від культури, й від прадавніх часів. Треба зрозуміти, що наш рід – це великий енергетичний потенціал, про який ми повинні знати й відчувати його. Разом з тим, на одному минулому майбутнє не побудуєш – потрібно йти вперед, беручи з культури все найкраще. А цьому навчитися нескладно – повільно розширюючи свідомість, формуй у собі відчуття Космосу, відчуття Краси. Саме ці відчуття й дають такий погляд на оточуючий світ, який дозволяє помічати те, що, начебто, бачить лиш око художника.

У вас такі світлі, сонячні, божественні вірші. Чи багато доводиться працювати над своєю душею, щоб серед бруду і сміття, серед зла і байдужості залишатися такою світлою, чистою людиною, справжнім гуманістом?

- Я вважаю, що кожна людина має свої недоліки, над якими потрібно працювати. Це просто моя позиція, яку виховало в мені життя, моє ставлення до світу. Крім того, в мене були дуже порядні батьки і, напевно, від них мені теж передались такі якості.

«Що можу я – краплина в Океані?»,- запитуєте ви у того, хто все знає. «Ти можеш все!»,- була відповідь. А насправді, як ви вважаєте, може звичайна людина «все»? Якщо так, то як довести їй це?

- Може! І не треба нічого доводити. Навіщо? Що значить «все»? Людині Господь дав волю, але є обмежені рамки – у першу чергу це відповідальність. І чим більше ти «спілкуєшся» з вищим світом, тим більшою стає твоя відповідальність.

Одним із героїв чи художніх образів ваших поезій є Бог. Скажіть, що або хто для вас є Бог? Чи справедливою ви вважаєте фразу: «Бог у кожному з нас»?

- Це складне питання. Воно дуже сакральне – і кожна людина у своєму серці має розуміння цього. Людина живе – і воно поступово розвивається. Не скажу, що для мене Бог – це мої таємні відчуття, але оточуючий світ – це, безперечно, те, що Ним створене. І нам потрібно на цей світ подивитися іншими очима, помітити цю Красу і досконаліть. Але і в кожному з нас є Бог: християнство і православ'я стверджують, що не Бог закритий від нас, а ми – від Бога. Тобто Бог є у всьому.

(Продовження – на наступній сторінці)

(Продовження)

Треба «впасти в НЕБО», щоб зрозуміти її до кінця…

Анна Трембач

Помітно, що ви у своїх віршах обожествляєте Любов і Красу. Чим вони заслужили такої честі?

- У всьому є фундамент, є основа. Бог існує, а його прояви – це Любов і Краса. Але Любов і Краса – це такі поняття, які вміщують і милосердя, і співчуття, і ще багато іншого. Вони є дуже важливими поняттями. На них будується весь Космос і людська свідомість.

Ваші поетичні рядки пронизує Гармонія – гармонія у світі, природі, житті, всередині нас. Перша думка, що виникає при слові «гармонія» - це щось дуже хороше, приємне. А насправді – це ж не так, це поєднання чорного й білого, злого і доброго, радості й печалі. Кажуть, що навіть у Добра є чорна і біла сторони. То навіщо ж оспівувати таку гармонію? Чи ви думаєте інакше?

- Ні, я не думаю інакше. Так, як Любов і Краса, весь світ і все в ньому, має справді дві сторони. І якраз ось це балансування між ними, пошук рівноваги й дає можливість людині рухатися вперед. У Космосі як такого зла не існує – воно проявляється лише через свідомість людини (наприклад, думку). В Космосі існує Хаос і Порядок, які переплітаються між собою, між якими відбувається постійна, вічна боротьба. Повторюся: зло лежить тільки у свідомості людини. Тому я так наполегливо говорю про Красу і Любов, про ті критерії, які допомагають людині побачити, відчути, зрозуміти зло. А щодо Гармонії, то це, я б сказала, суб'єктивне поняття. Для мене, наприклад, це те, що приємне людині на рівні свідомості. Відчуття гармонії формувалися в людині віками.

Напевне, якщо б не було добра і зла, сліз і сміху, сварок і перемирень – цих антагоністичних понять, то не було б і життя, як не крути.

- Так, звичайно. Це закони буття.

Тетяно Степанівно, Ви своїми поетичними рядками закликаєте людей ступити крок у незачинені двері Всесвіту. Як це зробити і для чого?

- Вся справа в тому, як я вже казала, не тільки ми залежимо від оточуючого світу, але й Космос залежить від нас. «Закликати» – це важко, та й не знаю, чи можливо. Потрібно самому зрозуміти й відчути це бажання. Якщо людина захоче пізнати таке відчуття, то вона сама зробить крок уперед, а я тільки допомагаю повірити в себе.

Звідки у Вас такі, начебто нелогічні образи, як «вознестися до підніжжя», «упасти в небо»?

- В мене сформувалися такі думки, така життєва позиція, коли почала усвідомлювати поняття культури. Я вважаю, що завдяки інтенсивному розвитку матеріального світу ми все більше віддаляємося від своїх витоків. Тому, щоб піднятися вище – треба опуститися до підніжжя, щоб зрозуміти Небо – треба в нього «впасти» з тієї висоти, на яку сама себе поставила людина.

У вас така гарна душа. А чи помічають це люди, які вас оточують? І чи це для вас важливо?

- Дякую за таке приємне означення. Ну, звичайно ж, люди все помічають. Я відчуваю повагу в колективі, за що дуже вдячна всім. Але для мене не є важливим визнання моїх добрих якостей. Я ж не одна така. Кожен чимсь привабливий. І кожному, як кажуть, честь мила.

Видно, що ви від природи тонкий психолог. Чи допомагає вам це в роботі, чи, може, заважає?

- Це допомагає взагалі в житті. Не скажу, що з цим легше жити, зате набагато цікавіше. Тому стверджувати, добре це чи погано, не можу. Просто мені так цікаво, й допомагає розібратися в собі і в людях.

Чи маєте ви якісь життєві принципи, які не порушуєте за будь-яких обставин?

- Тяжко не порушувати (людина – не досконалість). Але, як на мене, найбільший гріх – це зрада, яку неможливо пробачити. Я намагаюся не зраджувати своїм ідеалам. Не завжди вдається. Були й помилки, й розпач, і депресії, і неправильні вчинки, про що не раз жалкую. Але сидіти й повторювати собі, що то «погано», «погано» – це не для мене. Треба жити достойно далі.

Скажіть, будь ласка, які люди вам найбільше імпонують, а з якими ніколи б не пішли в розвідку?

- Я люблю всіх людей і не ділю на тих, з ким іти в розвідку, а з ким ні. Всі люди рівні. Навіть якщо хтось одного дня щось зробить чи скаже не так, то завтра про це сам шкодуватиме. Кожна людина несе на цій землі свою місію – і я не маю морального права робити такий поділ, не знаючи душі людини. І якщо людині буде важко, я їй допоможу, незважаючи на те, яка вона. До того ж, у мене така професія (*посміхається*) – потрібно вміти ладити з усіма. А ще додам таку приказку: «Никто тебе не друг, никто тебе не враг, но каждый – твой учитель».

Кажуть, що в кожної людини своє щастя. А що для вас щастя? Чи є ви вже володаркою свого щастя, чи тільки прагнете до нього?

- Щастя – це стан душі. А якщо в моїй душі буде постійно відчуття щастя, а на обличчі постійна усмішка, то люди подумають, що зі мною щось не так (жартую). Щастя є устремлінням до Вищого, і дякую життю, оточуючим, що вони дали мені можливість відчувати це, прагнути до цього й намагатися змінювати щось у своєму житті. Якщо я чимось зможу допомогти людям, культурі, світу – для мене це вже

щастя. Тоді життя має сенс. Ось такою є моя думка.

На жаль, наша «космічна» розмова дійшла до завершення. Можу сказати, що відчула неабияке задоволення і щастя від спілкування з Вами, Тетяно Степанівно. Я особисто знайшла відповіді й на «свої» запитання, придбала нові знання і дуже вдячна Вам за це! Сподіваюсь, що це не остання наша розмова.

- Дякую і вам! Захочете поспілкуватись – будь ласка, мої двері завжди відчинені.

P.S: Від розмови з Тетяною Степанівною Богуш надовго захопило подих. Подумалось: «Мені треба «впасти в небо», щоб зрозуміти її до кінця…»

Щоденник Душі на сторінках «25 плюс»

Хто я…

Це питання задає собі кожен хоча б раз у житті. До прикладу, я – дівчина, зі своїми тарганчиками в голові. Я люблю своє життя, сонце, людей…. і цей список може бути безкінечним. Та головне, що я – ЛЮБЛЮ! Я – особистість, незалежна, з важким характером. Інколи люблю поплакати (так, я сентиментальна). Я живу і прагну чогось нового, особливого, прагну нових вражень і переживань. Хочу жити й насолоджуватись життям. Я мрію.. і не соромлюся цього. Адже мрії збуваються! Головне – в це вірити! Люблю побути на самоті, дивитись у чисте зоряне небо й шукати свою зірку. Люблю тепло і дощ (але щоб був теплим). Люблю літо й пахощі квітів. А ще люблю своїх друзів – вони найкращі!!! Люблю солодощі…ммм… шоколадне морозиво і молочний шоколад… Люблю солодкий аромат своїх парфумів і запах квутучих дерев. Я радію кожному прожитому дню, і дякую Богу за те, що все склалося саме так, а не інакше. Я не вмію довго ображатись. Я дякую всім, хто присутній у моєму житті – за те, що ви є, були, і будете. Ви робите мене сильнішою, наповнюєте моє життя позитивом…і не тільки (щоб не надто розслаблялась). Я хочу, щоб усе й надалі було так, як і має бути. Ну, а ще я люблю музику. Без неї не уявляю свого життя. І байдуже який стиль, головне – щоб з душею і від чистого серця. Люблю своїх рідних, особливо – маму. А також люблю свою УКРАЇНУ! Так, я – патріотка своєї держави і щиро вірю в її безкрає майбутнє!. Я… а я – як у тій пісні ТОЛа: «…інколи псих, інколи потвора, інколи янгол…». Для себе – я така, а хтось може вважати мене іншою. Але це все одно ЯЯЯ….

♥ а за душею в неї карамелька ♥

Для♥ а за душею в неї карамелька ♥:

Я просто вражений, …карамелька… (пишу скорочено, бо дуже довге твоє ім'я)! Такої «ЖИВОЇ!» людини на моїх сторінках ще не було! Ти – така справжня! Твій лист і твій образ може бути відповіддю і прикладом для кожного. Бути самим собою – це універсальна порада! Але це не так просто – бути собою. За словами Ошо, «ніхто нікому не дозволяє просто бути самим собою. … Забудь усякі обумовленості, забудь їх, відкинь, як дерево скидає сухе листя. Краще бути голим деревом, ніж мати пластмасове листя, пластмасову крону і пластмасові квіти – це потворно….». А тобі, …карамелька…, вдається бути не голим деревом, а різним – таким, як воно буває в житті: коли брунькує, коли шаленіє від яскраво-зеленого листя, коли цвіте так, що аж дух розпирає від аромату та буйноцвіття, коли грайливо міняє колір від золотавого до бурого, а коли й смутне – аж поки не вкриє його іній і не засяє на ньому веселковими блискітками. Ти – така чудова! Заходь частіше на мої сторінки. Твої такі щирі слова в листі – наче струмок навесні: дзюрчать, бринять, підстрибують на камінцях, розтоплюють лід, що незвичайними візерунками ще покриває береги. Ти можеш розтопити лід на душі не одному, хто звернеться до Щоденника. Допоможи їм побачити себе так, як ти побачила себе! До зустрічі!

Твій Щоденник

Аліна Янкова

Моєму НТЦ

Синьооке дитинство моє
Заблукало в шкільних коридорах.
Там лишилось воно, а мій човен життя
Пливе далі по синіх просторах.
Стежка долі мене привела в НТЦ,
Що «Проскуровом» гордо зоветься.
Тут я юність зустріла, а ще
Інший ритм стукотить моє серце.
Джерелом тут вирує студентське життя:
Пари, конкурси, ярмарки, залік –
Все незвідане, дивне, цікаве, нове.
І, хтозна, що чекає нас далі.
Мудрі, добрі, розумні тут викладачі,
Що підтримують нас і завжди допоможуть,
Хай же радо сміється їм сонце згори,
Слова вдячності учні їм кажуть!
Розвивайся і далі, моє НТЦ,
Сміло плавай в просторах ОСВІТИ,
Хай престижність твоя з кожним роком росте,
Щоб могли ми за тебе радіти!

Дмитрий Рад

Бригантина

Декабрь белым снегом целует ладони,
Радость приходит в открытые двери,
Глаза оживают на подаренном мне медальоне:
Люди, идущие ложной дорогой,
наконец-то в Бога поверят.
Несмотря на шипы, прижимайте к сердцу
алые розы –
И тогда зазвенит в душе струною капель,
По щекам потекут бесконечного счастья слезы,
И несущая дух Бригантина, больше
не сядет на мель.

Поетичний дебют

Михаил Романов

Деду Морозу. . .

Хочу, чтоб снились лишь пейзажи стран далеких,
Чтоб лишь с улыбкой на лице с утра вставать.
Чтоб не было людей на свете одиноких
И тех, кто радостей не в состоянии понять.

Хочу, чтобы родные в здравии и в счастье
По жизни шли к тому, чего хотят.
Чтоб радовало даже страшное ненастье.
И чаще чтоб друзей без повода встречать.

Хочу, от жизни брать, по меньшей мере, половину,
Чтобы не тратить время на бессмысленные вещи.
Хочу найти когда-то золотую середину,
Чтоб все, во что поверил, не давало трещин.

Хочу, чтобы внимания на всех всегда хватало,
Чтоб тот, кто хочет говорить, услышан был,
Чтоб в сердце сильной бурей чувство бушевало.
Пускай на все задуманное хватит сил!

Пускай с таким желанием кажусь максималистом,
И кажутся слова лишь сладкими мечтами.
Желаю это всем: далеким, незнакомым, близким.
Пускай сбывается хоть часть!
И вы старайтесь сами...

Друга мета твоя на тій путі –
достойного учителя знайти!

Алішер Навої

На вузькій стежці затримай крок і дозволь пройти тому, хто йде назустріч. За їдою візьми собі третю частину, а решту віддай ближньому. Ось секрет того, як завжди бути щасливим у цьому світі.

Х. Ізичен

Редактор:
Анна ТРЕМБАЧ
Редакційна колегія:
Галина БРОШНЕВСЬКА
Василь ШИМОНЯ
Руслана ДЕНИСЮК
Ірина СИСАК
Оксана НЕТИКША
Іванна ТРИНАДЦЯТКО
Фоторепортери:
Галина БРОШНЕВСЬКА
Тетяна ДІДИК
Андрій ГРИЦЮК
Ганя БАРДЮК

Вище професійне училище №25

Адреса: м. Хмельницький, проспект Миру, 61/3
Телефон: 61-03-93
Сайт: www.vpu25.km.ua/25plus.php
Ел.пошта: gazeta25plus@yandex.ua
dnjewnik@yandex.ru

Редактор-консультант:
Тетяна БОДНАРУК
Консультант з питань інформації:
Людмила РОМАНОВА
Менеджер-консультант:
Марина ПОСТЕРНАК
Адміністратор сайту газети:
Максим СЕРДЕГА